

opusdei.org

Prelatens brev (desember 2007)

Gud kommer for å frelse oss. Støttet av dette håpet kan vi i adventstiden forberede våre hjerter slik at Jesus kan ta bolig i dem, foreslår biskop Javier Echevarría.

24.12.2007

Mine kjære, måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Vi har nettopp innledet *et mariansk år* i Verket for å takke den hellige Treenighet gjennom Jomfru Maria

for opprettelsen av Prelaturet av Det hellige Kors og Opus Dei for tjuefem år siden. Jeg har bare foreslått et par konkrete andaktsøvelser for disse månedene, men det som først og fremst er viktig er at hver enkelt daglig gir ny kraft til viljen til å bli hellig og virke apostolisk ved å ha intens og ivrig kontakt med vår himmelske Mor.

Allerede don Álvaro ledet oss på marianske veier i 1978 i anledning gulljubileet for Opus Deis grunnleggelse. Hvor naturlig og nødvendig er det ikke å vende oss spesielt til Vår Frue på så viktige årsdager! Selv i dette følger vi i vår Faders spor. Jeg har et sterkt minne om hans glede i 1954 da pave Pius XII utlyste et mariansk år for den universelle Kirke for å feire hundreårsjubileet for den dogmatiske definisjon om Marias uplettede unnfangelse. Den hellige Josemaría minnet oss ved denne

anledningen om at Opus Dei **ble født og har utviklet seg under Vår Frues beskyttende kappe. Det er derfor vi har så mange marianske tradisjoner som gjennomsyrrer Guds barns hverdagsliv i dette Guds Verk.** Han uttrykte hvor fornøyd han var ved å legge til: **Dere kan forestille dere hvor glad jeg var da jeg så at paven viet dette året 1954 til den hellige Jomfru.**^[1]

Jeg ønsker at disse ordene skal gi gjenklang i dere siden han snakket til oss alle. Hvor lett er det dessuten ikke å erkjenne Jomfru Marias hjelp ved hvert skritt i vårt liv. La oss rolig reflektere over denne beskyttelsen i vår bønns fruktbare stillhet, da kommer vi til å oppdage enda klarere vår himmelske Mors vedvarende virke, til og med i vårt livs tilsynelatende minste hendelser. Det var hun som gjennom sin Sønnns makt forsvarte oss så ofte fra snarene til sjelenes fiende, hun har

hjulpet oss til å seire over fristelser, fått oss til å overvinne de hindre som dukket opp på denne vår vandring mot Gud. Ettersom Herren bestemte, var det også hun som lot oss få ny innsikt og nye nådegaver, de som har spirt i våre hjerter til tross for hver enkelts personlige ubetydelighet.

Disse første dagene i det marianske året faller sammen med novenaen for Marias uplettede unnfangelse: en tradisjon som har vokst frem i Kirken for å forberede den store høytiden den 8. desember. Som den hellige Josemaría lærte oss, utfører hver enkelt den personlig, på den måte som hver enkelt synes passer best. Det gjør man selvfølgelig ved å anstrenge seg mer i den vedvarende dialogen med Jomfru Maria, ved en større finfølelse i bønn, i oppofrelser og i yrkesarbeidet, og ved å bestrebe seg på at slektninger, venner og bekjente (jo flere jo bedre) kan nærme seg Jesus Kristus gjennom

Jomfru Maria. **Til Jesus går man og vender man alltid "tilbake"**

gjennom Maria.^[2]Hvilke planer har du lagt for å overbevise flere mennesker? Hvordan forener du deg med denne marianske lovsang som stiger over hele verden? Hvordan er ditt ønske om at Jomfru Maria måtte bli mer æret?

Vi har også gått inn i adventstiden, og den bør anspore oss til å gå hånd i hånd med Jomfru Maria og den hellige Josef i de uker som er igjen til jul. Hvert år ved dette tidspunkt finner vi i liturgien inntrengende innbydelser til sjelen, og disse blir stadig mer iherdige når vi nærmer oss 25. desember. Disse dagene er meget passende til å betrakte de ord som Gud fra tidenes morgen har brukt for å inngi håp i menneskenes hjerter.

Allerede i Første Moseboks første kapittel, umiddelbart etter historien

om arvesynden, fyller Den hellige Skrift oss med håp. Gud retter seg mot fristeren som i en slanges skikkelse har forledet våre første foreldre og sier til ham: *Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, mellom ditt avkom og hennes ætt. Den skal knuse ditt hode, men du skal hogge den i hælen.*^[3] Det er løftet om den forløsning som Jesus Kristus, kvinnens ætt, gjennomførte. Der kan vi også liksom skyggeaktig, skimte skikkelsen til en vidunderlig kvinne – forløserens mor – som helvetes slange ikke kommer til å få makt over. Maria, nært forent med sin Sønn, kommer sammen med Ham til å oppnå full seier over sjelenes fiende. På grunn av Kristi fortjenester ble hun fritatt fra arvesynden (som alle vi andre fødes med) fra første øyeblikk av sin tilblivelse. Hun kommer alltid til å være uplettet på jorden, fullstendig hellig i legeme og sjel: den *all-hellige*, som de østlige kristne kaller henne.

Med utgangspunkt i denne profeti hører vi på nytt de gamle profetenes stemmer med all deres kraft i adventstidens liturgi, som danner en fantastisk symfoni. La oss tenke på at spesielt i den siste uken (like før Jesu umiddelbart forestående fødsel) kan kirken ikke holde tilbake sin begeistring og roper ut i forundring: *O evige visdom, kom og lær oss visdommens vei* ber liturgien 17. desember, på den første av de store hverdagene som munner ut i julehøytiden. *O skudd av Jesse rot, kom til vår frelse og drøy ikke.* Og senere med iherdighet: *O Davids nøkkel, som åpner portene til Guds evige rike, kom og led fangene ut av fengselet, de som sitter i mørke og i dødens skygge. Kom og frels mennesket, som du har dannet av jorden.*[4]

Mine døtre og sønner, la oss ta til oss disse presserende anmodninger som Kirken retter til oss. La oss forberede

vårt hjerte allerede fra de første dagene i advent. La oss forberede det slik at Herren finner det så rent som mulig slik at han kan slå seg ned i oss og finne behag. Vi vet meget godt at ingen av oss er verdige til å ta imot ham, men han, som er full av barmhjertighet, tar initiativet: han kommer oss i møte og gir oss sin nåde. Hver morgen kommer han til oss i eukaristien. Den grundige forberedelsen til denne daglige stund kommer til å være den beste måten å forberede oss på hans åndelige ankomst til jul. Jeg ber himmelen om at dere forstår dette utrop i hele dets dybde: **Behandle ham godt for meg!** [5]Den virkeliggjøres i sin fylde i Marias og Josefs omsorg for ham.

La oss stoppe opp og reflektere litt med Benedikt XVI's ord om at liturgien *ikke bruker fortidsform – Gud har kommet – eller fremtidsform – Gud skal komme – men nåtidsform: ”Gud kommer”*. Som vi kan se er dette

en vedvarende nåtid, det vil si en handling som virkeligjøres hele tiden: den skjedde, den skjer nå og den vil skje igjen. "Gud kommer" hele tiden.

Verbet "komme" fremstår som et "teologisk" verb, ja til og med som et "teologalt" verb, siden det sier noe som berører selve Guds vesen. Derfor innebærer det å forkynne at "Gud kommer" ganske enkelt å forkynne Gud selv ved et av hans vesentlige og karakteristiske trekk: han er den-Gud-som-kommer.

Adventstiden innbyr de troende til å bli bevisste om denne sannheten og å handle deretter. Det lyder som et sunt varselsignal som gjentas fra dag til dag, fra uke til uke og fra måned til måned: Våkn opp! Husk at Gud kommer! Ikke i går, ikke i morgen, men i dag, nå! Den ene sanne Gud, "Abrahams og Isaks og Jakobs Gud", er ikke en Gud som er i himmelen

uten å bry seg om oss og vår historie, men er den-Gud-som-kommer.

Han er en Far som aldri slutter å tenke på oss, og med full respekt for vår frihet vil treffe oss og besøke oss. Han vil komme, bo midt iblant oss og bli hos oss. Han kommer fordi han vil befri oss fra det onde og fra døden, fra alt som hindrer oss fra å bli virkelig lykkelige. Gud kommer for å frelse oss. **[6]**

Adventstiden bringer med seg en appell om å ha for øynene at *Dominus prope* **[7]**, at Herren er nær. Hvert år blir jeg imponert av dette utropet i liturgien, som vi kan tolke på mange forskjellige måter og tilpasse til hver enkelts åndelige behov. La oss oftere huske dette gledefulle faktum med stadig større dybde, når det føles slitsomt og krevende å følge Kristus, overbeviste om at den motstand vi føler løser seg

opp hvis vi tillater denne nærhet å forvandles til inderlighet.

Dominus prope blant annet fordi han er midt i vår sjel i nådens stand: så nær, så nær at han ikke kan komme nærmere. Han vil bo i oss, inne i oss.

Vi kan også tenke på dette *Dominus prope* siden vi nærmer oss minnedagen for den guddommelige tid da den Allmektige, som ikke trenger noe, da tiden var inne ville vise at han finner behag i de skapte vesener, i hver enkelt av oss: *Deliciae meae esse cum filiis hominum*,^[8] jeg hadde min fryd i menneskebarna.

Dominus prope kan også brukes til å styrke oss i vårt kall til å virke apostolisk. La oss hver dag anstrenge oss mer for å formidle til våre omgivelser uten falske menneskelige hensyn at Gud er meget nær og banker på sjelens port. *Lukk opp for meg, min kjære søster, min due, du som er uten lyte!*^[9] Sier han til alle

som til bruden i Salomos høysang. Vi må umiddelbart slippe ham inn i hjertet og ikke la ham gå forbi, så det ikke går som med bruden i Salomos høysang, som ventet med å svare: *Jeg lukket opp for min elskede, men han hadde gått sin vei.*[10]

La oss på nytt beslutte oss til å forberede oss grundig før julen kommer. Vi er i første uke i advent. Hvor ofte har vi allerede sagt: *Veni, Domine Iesu,*[11] kom, Herre Jesus? Ved hvor mange anledninger har vi mediterert over følgende vers i Skriften som vi i disse dager oppdager har en dypere betydning: *Rorate caeli,*[12] la det regne ovenfra, du himmel, skyer, la rettferd strømme ned? Måtte jorden åpne seg for Ham, kan vi legge til. Himlene har blitt åpnet og åpnes stadig ettersom Herren følger oss bestandig. Men vi trenger besluttsomt å åpne våre egne hjerter, vårt jordsmonn, slik at den kan gjennomtrekkes av det

guddommelige regn, nåden, som vil helbrede oss, helliggjøre oss og gjøre oss fruktbare.

Adventstiden betyr håp. Nettopp i går, 30. november, ga Den hellige Far ut sin andre encyklika, som har tittelen *Spe salvi*: i håpet er vi frelst. Å lese og meditere over den i disse ukene vil hjelpe oss til å oppleve julen på en dypere måte.

Når jeg avslutter dette brevet, ber jeg vår Fader om å lære oss å søke Kristus, med samme tillit som han viste da han tok statuen av Jesusbarnet i sine hender, en kopi av den statuen som augustinersøstrene i St. Elisabet i Madrid ærer.

La oss også i fremtiden være forent i bønn og bønneintensjoner ved spesielt å trekke inn Jomfru Maria i våre bønner.

Med all hengivenhet velsignes dere
av

deres Fader

+ Javier

Roma, 1. desember 2007

[1] Den hellige Josemaría, 9/1 1954.

[2] Den hellige Josemaría, *Veien*, nr. 495.

[3] Første Mosebok 3, 15.

[4] Jf Missale, Vers før evangeliet, hverdager 17-24. desember.

[5] Den hellige Josemaría: *Veien*, nr. 531.

[6] Benedikt XVI, Preken ved første vesper for første søndag i advent, 2/12 2006.

[7] Tidebønnen, Andre vesper for første søndag i advent, lesningsgudstjenesten (Fil 4, 5).

[8] Ordspråkene 8, 31.

[9] Salomos høysang 5, 2.

[10] *Ibid.*, 5, 6.

[11] Jo Åp 22, 20.

[12] Jes 45, 8.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-desember-2007/](https://opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-desember-2007/)
(02.04.2026)